

CHƯƠNG VI

Kể từ bữa đó Xuyên không mở miệng trêu ghẹo Cúc Hương nữa. Chẳng phải nó “tu hành” gì mà dường như nó đang có một tâm sự sâu kín nào đó nên không muốn chọc giận Cúc Hương. Xét về phương diện mồm mép, Cúc Hương chẳng thua gì nó, cả hai một chín một mười. Nếu bây giờ nó “tân công” Cúc Hương và Cúc Hương phát khùng phản kích lại, e rằng cả hai đều lâm vào cảnh “lưỡng bại cầu thương”!

Nhưng dù Xuyên đã thôi chọc ghẹo, Cúc Hương cũng nhất quyết không chịu dùng cụm từ “Anh Vân ơi anh Vân!” nhiều “tai tiếng” kia nữa. Chẳng phải nó sợ gì Xuyên hay Thục. Nó cũng chẳng ngán gì Thiều. Nhưng từ ngày bị Xuyên đem câu đó ra trêu trước mặt Vân, nó đâm ra ngượng ngùng với anh.

Bây giờ gọi anh, nó không kêu “Anh Vân ơi anh Vân!” nữa mà kêu “Anh Vân ơi ời!”.

Xuyên nói khẽ bên tai Thục:

- Nó có đôi tới đôi lui thì cũng chừng đó chuyện thôi! Có gì khác đâu!

Thục cũng nghĩ như Xuyên, nhưng nó chỉ lặng lẽ mỉm cười. Thục không có những lý do riêng tư như Xuyên. Nó không muốn trêu Cúc Hương chỉ vì sợ sẽ châm ngòi cho những cuộc phân bua và tranh cãi bất tận, rốt cuộc chẳng kết luận được điều gì, chỉ tổ ảnh hưởng đến công việc. Mà công việc thì đã bắt đầu trôi chảy, nhịp nhàng.

Qua đến ngày thứ ba, các cô gái đã nhập xong toàn bộ cuốn “Kỹ thuật nấu nướng” dày cộm.

Khi nhận các dữ liệu từ đĩa mềm để chuẩn bị dàn trang, Thiều mỉm cười khen:

- Tôi không ngờ các bạn lại hoàn thành nhanh như thế!

Cúc Hương lém lỉnh:

- Thầy giỏi, học trò cũng phải giỏi chứ!

Xuyên khịt khịt mũi:

- Nếu bản thảo không liên quan đến lãnh vực ăn uống khiến con Cúc Hương vừa đánh vừa nuốt nước bọt thì thời gian có thể đã rút ngắn hơn nhiều!

Thiều rút từ trong ngăn kéo một xấp giấy kẹp trong một tấm bìa màu xanh đặt lên bàn:

Đánh cuốn này chắc các bạn thích hơn!

- Cuốn gì vậy? - Cả ba cái miệng cùng hỏi.

Thiếu không đáp, mà dúi xấp bản thảo cho Xuyên.

Ngay lập tức, Thục và Cúc Hương lật đật chụm đầu dòm.

Vừa nhìn thấy hàng chữ ngoài bìa, Thục đã thích thú reo lên:

- A, tập san Tuổi Hoa!

Cúc Hương xuýt xoa:

Đỡ quá! Mai một khối tiền mua báo!

Thục tròn mắt ngó Cúc Hương:

- Nghĩa là sao?

Cúc Hương cười tươi:

- Nghĩa là mình sắp chữ cho họ thì mai một mình có quyền hỏi xin họ chứ sao!

- Trời đất! - Thục thè lưỡi - Chưa gì mà đã nghĩ đến chuyện trục lợi!

Cúc Hương tỉnh bơ:

- Có phải tao “trục” cho tao đâu! Tao mà “trục” được thì cả ba đứa cùng đọc chứ bộ!

Xuyên nhìn Thiếu, chặc lưỡi:

- Cuốn này còn nguy hiểm hơn cuốn “Kỹ thuật nấu nướng”! Tụi này mà chúm mũi vô coi, chắc anh đợi dài cổ luôn!

Thiếu cười:

Đã biết vậy thì đừng coi!

Nhưng mặc dù “biết vậy”, cả ba cô gái vẫn cứ “coi”. Tuổi Hoa là một tập san nổi tiếng dành cho tuổi mới lớn, có nhiều bài viết phù hợp với lứa tuổi của bọn Xuyên, vì vậy bọn Xuyên rất thích đọc.

Nhưng trước nay các cô chỉ đọc Tuổi Hoa dưới hình thức một tờ báo hoàn chỉnh, còn bây giờ được đọc ngay từ trong bản thảo với chi chít những nét tẩy xóa, những đoạn gạch bỏ, những lời chú thích hoặc viết thêm của chính tay các tác giả, cái kiểu thưởng thức này nó có một sự thú vị đặc biệt, cũng tương tự như cái thú ăn vụng một món bánh khi còn chưa được quét kem vậy.

Thiếu ngồi bên cạnh, sốt cả ruột khi cứ chốc chốc lại nghe tiếng bàn phím đang reo lách cách bỗng nhiên im bật cả buổi. Ngó qua, thấy ba cô nhân viên thay vì đánh bản thảo lại cắm cúi đọc say sưa một bài văn hay một bài thơ nào đó, anh chỉ biết nhăn nhó lắc đầu.

Nhưng nếu các cô chỉ đọc suông thôi thì cũng còn đỡ. Đằng này, một hôm đang ngồi làm việc, Thiếu bỗng giật bắn cả người khi nghe có tiếng “híc híc” vang lên bên cạnh.

Quay sang, thấy Thục đang gục đầu trên bàn phím, đôi vai rung rung nức nở, anh càng tái mặt, vội xô ghế đứng bật dậy.

Cả phòng bỗng chốc nhón nháo Trong chớp mắt mọi người đã xúm xít vây quanh Thục.

- Thục sao vậy? - Thiếu lo lắng hỏi - Nhức đầu phải không?

Thục khẽ lắc đầu, vẫn không ngẩng mặt lên.

Vân đảo mắt quan sát màn hình, giọng hoang mang:

- Hay là máy bị hỏng?

Vừa nói anh vừa gõ thử mấy cái vào bàn phím và biết ngay mình đã đoán nhầm.

Thiếu gãi đầu:

- Hay là Thục xóa nhầm file nào rồi?

Vân cắn môi:

- Hay là Thục bị điện giật?

Mặc cho Thiếu và Vân tha hồ đoán, Thục cứ một mực lắc đầu.

Xuyến áy náy chép miệng:

- Thôi hai anh về chỗ đi! Để từ từ tôi hỏi nó cho! Có thể nó có chuyện gì đó khó nói!

Không biết làm sao, Vân và Thiếu đành phải lững thững trở về chỗ ngồi, lòng vẫn thấp thỏm không yên.

Chỉ còn ba đứa, Xuyến cúi sát vào đầu Thục:

- Gì vậy mà?

Lúc này Thục đã thôi “híc híc”, nhưng nó cứ ngồi làm thinh không đáp.

Cúc Hương nổi sùng:

- Bộ mà á khẩu rồi hả?

Xuyến thò tay ra:

- Mà không nói, tao nhéo à!

Đòn hăm dọa của Xuyến quả là hiệu nghiệm. Nó vừa “hừ” một câu, Thục đã rối rít:

Đừng, đừng! Để tao nói!

- Rồi, nói đi! - Xuyến nghiêm giọng - Nhớ khai báo thành thật à ngen!

Nhưng rồi mặc cho Xuyến và Cúc Hương nín thở dỏng tai chờ đợi, Thục vẫn ngồi ngậm tăm.

Xuyến lại thò tay ra:

- Nói không?
- Nói, nói - Thục hốt hoảng.
- Nói lẹ đi! Sao mà khóc?

Thục áp úng:

- Tại... tại...

Thấy Thục cứ “tại, tại” hoài, Xuyến cúi tiết:

- Tại ai? Tại anh Thiếu hay anh Vân?
- Không phải.

Cúc Hương nóng nảy:

- Vậy chứ tại ai?

Thục đỏ mặt:

- Tại cái truyện trong này nè!

Xuyến và Cúc Hương trở mắt dòm vào xấp bản thảo trước mặt Thục:

- Nó sao?

Thục bẽn lẽn:

- Nó cảm động quá!
- Vậy là mà khóc?
- Ừ.
- Trời đất cha mẹ ơi!

Xuyến và Cúc Hương ngả người ra ghế và đồng loạt mở miệng kêu trời khiến Thiếu và Vân hoảng hốt hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Xuyến không đáp mà đưa hai tay lên trời, lắc đầu than thở:

- Chỉ tại cái tật “mít ướt” kinh niên của nó mà bao nhiêu người phải lo sốt cả vó!

Thục đưa tay quạt nước mắt:

- Sốt vó gì đâu?

Xuyến trừng mắt:

- Anh Vân và anh Thiếu bỏ ghế bỏ bàn chạy nháo nhào cả lên mà không phải sốt vó hả?

- Thôi, đừng cãi nhau nữa! - Vân sốt ruột lên tiếng - Có chuyện gì vậy, Xuyên nói nghe coi!

- Có gì đâu! - Xuyên thở dài - Tại con quỷ này nè!

Vân mỉm cười:

- Con quỷ này sao?

Cúc Hương vọt miệng:

- Nó nhõng nhẽo chứ sao! Đánh máy không lo đánh, ngồi đọc truyện cho đã rồi tự dưng lăn ra khóc!

Đến đây thì hai chàng trai bắt đầu hiểu ra. Vân “à” một tiếng rồi cười cười hỏi:

- Bộ trong truyện có người chết hả Thục?

- Dạ không ạ! - Thục ngượng ngập.

- Hay là có ai bị xe cán hoặc té sông?

Thục vẫn không biết Vân trêu mình. Nó thật thà:

- Dạ làm gì có chuyện đó!

- Chứ sao Thục khóc?

Thục lí nhí:

- Dạ, tại trong truyện có con chó...

Thấy Thục ngập ngừng, Xuyên liền hỏi tiếp:

- Con chó sao?

Thục chớp mắt:

- Con chó nó đi lạc.

Vân và Thiếu lộ vẻ ngạc nhiên. Hai anh cứ tưởng câu chuyện khiến Thục phải khóc nức lên giữa chốn đông người như vậy phải là một câu chuyện thương tâm ghê lắm, nào ngờ chỉ là câu chuyện về một con chó. Thiếu tò mò:

- Con chó đi lạc rồi sao?

- Dạ đâu có sao! - Thục liếm môi - Nó đi vòng vòng một hồi chắc cũng tìm được đường về nhà!

- Trời đất! Vậy thì đâu có gì đâu mà khóc! - Thiếu kêu lên kinh ngạc.

- Dạ, thì đâu có gì! - Thục vẫn hồn nhiên - Nhưng đọc tới chỗ nó đi loanh quanh, gặp chỗ nào cũng nhào vô lo lắng đánh hơi, tự dưng thấy... tội tội!

Thục vừa nói dứt câu, Xuyên đã ngoác miệng cảm thán:

- Khùng ơi là khùng!

- Cô nương này đúng là dư nước mắt! - Cúc Hương nhún vai - Hôm nào tao phải xin mày một ít để dành mới được!

Vân và Thiều không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn nhau nhưng mặt người nào người nấy đều nửa cười nửa mỉa.

Dĩ nhiên, Thiều mỉa nhiều hơn. Bởi Vân đã giao cho anh trực tiếp “phụ trách” ba cô, anh có trách nhiệm phải “uốn nắn” họ, giúp họ tập trung vô công việc. Hơn nữa, việc dàn trang của anh lại tùy thuộc vào tiến độ nhập dữ liệu của các cô gái. Nếu họ chậm, anh buộc phải chậm theo, và như vậy thì khó thể giao hàng đúng hẹn với khách.

Nhưng khổ nổi, Thiều vốn hiền lành. Trước những cô gái dịu dàng, anh còn lúng túng rụt rè, huống gì trước nhóm “tam đầu quậy” này. Trong ba cô nhân viên của mình, anh chẳng đủ sức để “lãnh đạo” hay “quản lý” nổi một ai, kể cả Thục. Ngược lại, anh bị các cô trêu chọc, châm chọc suốt. Xuyên đạo này đã thôi chọc anh. Nhưng cô sai anh tới mày tới mặt. Lại một điều là anh chẳng lấy thế làm bực mình. Mỗi khi Xuyên nhờ anh điều gì, anh đều vui vẻ làm ngay. Thậm chí hôm nào Xuyên không có chuyện gì nhờ vả hoặc cô cậm cụi đánh máy không có thì giờ trò chuyện với anh, anh lại cảm thấy buồn buồn. Thiều biết mình đang rơi vào một trạng thái mâu thuẫn, nhưng anh chẳng hề có ý định thoát ra. Anh cứ một mặt muốn các cô gái làm việc một cách nghiêm túc, khẩn trương theo đúng tác phong “công nghiệp hiện đại”, mặt khác anh lại mong các cô vẫn chuyện trò khóc cười thoải mái để anh vừa sớt ruột nhẩn nhó vừa tùm tùm cười theo những câu chuyện muôn hình muôn vẻ của các cô.

Không hiểu Xuyên có đọc được ý nghĩ của Thiều hay không mà một hôm đang gõ lóc cóc say sưa, nó bỗng dừng tay lại, miệng kêu toáng:

- Nè, nè, tụi mày nghỉ tay chút xíu đi! Nghe tao đọc cái này nè!

Cúc Hương và Thục lật đật dòm sang:

- Gì vậy?

- Thơ.

Cúc Hương liếm môi:

- Thơ trào phúng... điệu hả?

- Không! Thơ tình đàng hoàng. Nhưng nó lạ lắm!

Rồi không đợi hai bạn hỏi thêm, Xuyên hắng giọng đọc:

Xin em con mắt đỏ

Xin em con mắt vàng

Đường nhà em xa ngái

Chừa lối nào anh sang?

Thục ngẩn ngơ:

- Lạ gì đâu?

- Vậy mà không lạ - Xuyên khịt mũi - Người ta làm gì có mắt đỏ mắt vàng!

Chỉ Tề Thiên bị nhốt trong lò bát quái mới có cặp mắt đỏ con ngươi vàng thôi! Tao nghĩ nhà thơ này bị cho leo cây nhiều lần nên tức mình rửa người yêu mình là... khi!

- Chưa chắc! - Cúc Hương phản đối - Mắt đỏ là bị nhăm, mắt vàng là triệu chứng đau gan. Theo tao, tay tác giả này có ý trù cho người yêu mình bị đau mắt hột hoặc bị viêm gan siêu vi B chết quách cho rồi để hấn đi kiếm người yêu mới!

Nghe cái kiểu “bình luận văn học” của Xuyên và Cúc Hương, Thiếu phải nén lắm mới khỏi phì cười.

- Sao? - Xuyên quay sang Thục - Cô học sinh giỏi văn này có ý kiến gì không?

- Tao nghĩ khác! - Thục đáp sau một thoáng trầm ngâm - Con mắt đỏ con mắt vàng trong bài thơ này có thể là chỉ đèn hiệu giao thông! Tác giả muốn xin hết đèn đỏ đèn vàng, chỉ để lại đèn xanh trên đường đến nhà cô gái. Vì vậy mới có câu “chừa lối nào anh sang?”!

Lối phân tích của Thục nghe rất là hợp tình hợp lý. nhưng Xuyên vẫn lắc đầu nguây nguậy:

- Không phải đâu! Tác giả viết “xin em con mắt đỏ” rõ ràng! Như vậy “mắt đỏ mắt vàng” trong bài thơ đích thị là mắt của cô gái. Chứ chẳng lẽ tác giả lại đi gọi cây cột đèn ngoài phố là “em”? Nhà thơ nào mà khùng dữ vậy?

- Ai lại nói như mày! - Thục nguýt Xuyên - “Em” ở đây dĩ nhiên là chỉ cô gái. Tác giả hỏi xin cô gái những ngọn đèn vàng đèn đỏ ý là muốn cô gái cởi mở tấm lòng đối với mình.

Xuyên nháy mắt trêu Thục:

- Chà, ba cái vụ yêu đương này, mày coi bộ rành quá hén!

- Đẹp mày đi! Có mày rành thì có!

Vừa kêu lên Thục vừa đâm thùm thụp vào lưng bạn.

- Tạm thời *save* cái vụ tai mắt mũi họng này lại đi! - Cúc Hương đề nghị - Chờ khi nào gặp tác giả mình sẽ hỏi cho ra lẽ.

- Nãy giờ mình đâu có biết tên tác giả! - Thục nhắc.

Xuyên nhìn vào tập bản thảo:

- Tác giả là Tóc Mây.

Thục gật gù:

- Cái tên này nghe quen quen. Hình như tao có đọc thơ của ông này rồi.
- Hèn gì mày bênh ổng chăm chập! - Cúc Hương chọc.
- Xí! Khi nãy tao đâu có biết tác giả là ai!
- Nhưng mà mày... linh cảm!

Thục bĩu môi:

- Cảm cúm thì có!

Cúc Hương không buồn cãi nhau với Thục. Nó nóng lòng chờ đợi ngày được gặp gỡ nhà thơ Tóc Mây.

Khoảng ba ngày sau, tòa soạn báo Tuổi Hoa cử người tới. Đó là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi nhưng cái đầu hói bóng lờng khiến ông ta nom cỡ... năm mươi.

Ông ta gặp Thiếu nói nhỏ gì đó. Thiếu liền chỉ qua bọn Xuyên:

- Chú trao đổi trực tiếp với mấy cô này nè!

Ông ta bước tới trước mặt Xuyên, niềm nở:

- Chào cô! Tôi là Bông ở báo Tuổi Hoa, có chút việc...

Thấy người đối diện có vẻ ngập ngừng, Xuyên nhoèn miệng cười duyên:

- Dạ cần gì chú cứ nói!

Người đàn ông tên Bông chìa xấp giấy ở trong tay ra:

- Tôi muốn thay một số bài.

Xuyên cầm lấy xấp giấy và đẩy tấm bìa màu xanh đến trước mặt khách:

- Muốn thay bài nào bằng bài nào, chú cứ ghi vào đây!

Người đàn ông lúi húi ghi chép một hồi rồi đứng thẳng lên:

- Xong rồi, cảm ơn cô! Tôi đã ghi chú cụ thể hết trong này rồi!
- Chú có cần lấy lại những bài đã thay không?
- Thôi khỏi! Tụi tôi đã có bản lưu ở tòa soạn!

Thấy người đàn ông định cáo từ, Xuyên vội hỏi:

- Chú ơi! Ở tòa báo của chú có nhà thơ nào tên Tóc Mây không?

Người đàn ông giật mình:

- Tóc Mây hả? Ờ, ờ, có!
- Ông ra sao hả chú?
- Sao là sao?

Xuyến thản nhiên:

- Nghĩa là ông có đẹp trai như chú không?

Người đàn ông bối rối đưa tay vuốt cái đầu hói:

- Các cô đừng đùa tôi! Tôi mà đẹp trai gì!

Xuyến chưa kịp đáp thì Cúc Hương ngồi bên cạnh đã ngửa miệng lên tiếng:

- Đó là chú khiêm tốn chú nói thế thôi!

Không hiểu nghĩ sao, người đàn ông buột miệng:

- Nhà thơ Tóc Mây đẹp trai hơn tôi nhiều!

Cúc Hương chớp chớp mắt:

- Vậy hôm nào chú giới thiệu cho tụi này gặp gỡ nhà thơ Tóc Mây được không?

Người đàn ông gật đầu:

- Giới thiệu thì tôi sẵn sàng, nhưng có đồng ý gặp hay không là chuyện của ông ta!

Xuyến tặc lưỡi:

- Chú cứ nói là ở phòng vi tính công ty Việt Anh có ba con nhỏ rất ái mộ ông, ngày đêm mong mỏi được gặp ông, thế nào ông cũng nhận lời.

- Được rồi, tôi sẽ nói.

Khi người đàn ông ra gần tới cửa phòng, Xuyến còn láu lỉnh nói với theo:

- Chú nhớ nói giùm là tụi này rất thích thơ của ông. Nói không phải nịnh ông chứ ông làm thơ sao mà... khó hiểu quá trời!

Người đàn ông hơi khựng lại trước “lời khen” lạ lùng của Xuyến. Nhưng khi nghe tiếng cười khúc khích của ba cô gái vang lên sau lưng, người đàn ông vụt hiểu ngay ý tứ trong câu nói vừa rồi, liền vội vã rảo bước đi thẳng một mạch.

Thiếu không tham gia câu chuyện. Anh ngồi bên cạnh lặng lẽ làm việc nhưng tai không bỏ sót một mẩu đối thoại nào.

Đến khi thấy Xuyến tống tiễn vị khách quý của công ty Việt Anh bằng một câu bỡn cợt khiến khách cuống cuống vọt lẹ, anh vừa buồn cười lại vừa lo lắng. Nếu các cô gái cứ đùa dai kiểu này, chắc sớm muộn gì khách hàng cũng lần lượt bỏ đi hết! Thiếu thắc thỏm nhủ bụng và bất giác liếc về phía Vân.

Nhưng đằng góc phòng, Vân vẫn cắm cúi trước chiếc máy của mình, vờ như không nghe thấy. Cũng có thể là anh không nghe thấy thật